

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžfk/46/2017
Identifikačné číslo spisu: 1015201004
Dátum vydania rozhodnutia: 08.08.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1015201004.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci sťažovateľa: Univerzita Mateja Bela v Banskej Bystrici, so sídlom Národná 12, Banská Bystrica, IČO: 30 232 295, zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Tomáš Suchý, spol. s r.o., so sídlom Horná 13, Banská Bystrica, proti žalovaným: 1. Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, so sídlom Stromová 1, Bratislava, IČO: 00 164 381, 2. Výskumná agentúra, so sídlom Hanulova 5/B, Bratislava, IČO: 31 819 494, o preskúmanie zákonnosti Správy o zistenej nezrovnalosti č. N21401518/S02 z 27. apríla 2015, o kasačnej sťažnosti proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 147/2015-137 zo 17. januára 2017, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamieta.
- II. Účastníkom náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I. Predmet konania

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) napadnutým uznesením odmietol žalobu podľa § 98 ods. 1 písm. g) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti Správy o zistenej nezrovnalosti č. N21401518/S02 z 27. apríla 2015 (ďalej aj „Správa o zistenej nezrovnalosti“ alebo „Správa“) a odkladu vykonateľnosti Žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov č. 26250120036/Z03 z 27. apríla 2015 (ďalej aj „Žiadosť o vrátenie finančných prostriedkov“ alebo „Žiadosť“). O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 170 písm. a) SSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

2. Z obsahu administratívneho spisu krajský súd zistil, že dňa 28. apríla 2010 došlo k uzavretiu Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. 035/2010/5.1./OPVáV medzi žalovaným 1) v zastúpení žalovaným 2) a žalobcom na predmet verejného obstarávania „Výmena okien, dverí a zasklených stien vrátane všetkých súvisiacich stavebných prác v objektoch UMB BB“. Predmet

verejného obstarávania bol ďalej rozdelený na dva projekty, a to ITMS 26250120027 s názvom „Budovanie infraštruktúry a modernizácia IKT na UMB BB za účelom zlepšenia podmienok vzdelávacieho procesu" a ITMS 26250120036 s názvom „Investície do modernizácie IKT technológií a rekonštrukcia objektov UMB v BB za účelom zlepšenia podmienok vzdelávacieho procesu".

3. Žalovanému v 2. rade bola doručená Čiastková správa z vládneho auditu č. A601 z 9. decembra 2014 vypracovaná Ministerstvom financií Slovenskej republiky, ktorá sa týkala aj predmetných projektov. V uvedenej správe auditorská skupina poukázala na porušenie zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o verejnom obstarávaní") a odporučila vysporiadať neoprávnené výdavky žalobcu. Úrad pre verejné obstarávanie zistil nezrovnalosti v predmetnom verejnom obstarávaní, ktoré konštatoval v Protokole o výsledku kontroly dodržiavania zákona o verejnom obstarávaní č. 9951-7000/2014-OK/4 zo 17. decembra 2014 a v Zápisnici o prerokovaní protokolu o výsledku kontroly dodržiavania zákona o verejnom obstarávaní č. 9951-7000/2014-OK/10 zo 17. marca 2015. Úrad pre verejné obstarávanie potvrdil v predmetných dokumentoch porušenia zákona o verejnom obstarávaní žalobcom a na ich základe vykonal žalovaný v 2. rade opätovnú administratívnu kontrolu predmetného verejného obstarávania, na základe ktorej vystavil dňa 7. apríla 2015 Kontrolný zoznam na identifikáciu porušenia zásad verejného obstarávania, v ktorom sú uvedené zistené nezrovnalosti. Na základe predmetnej opätovnej administratívnej kontroly verejného obstarávania a uvedených dokumentov vystavil žalovaný v 2. rade dňa 27. apríla 2015 list pre žalobcu, ktorého súčasťou boli prílohy Správa o zistenej nezrovnalosti č. N21401518/S02 z 27. apríla 2015 a Žiadosť o vrátenie finančných prostriedkov č. 26250120036/Z03 z 27. apríla 2015.

4. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že v systéme správneho súdnictva je právo na prístup k súdnemu preskúmaniu právoplatného rozhodnutia orgánu verejnej správy na základe žaloby determinované princípom generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou, z ktorého vyplýva, že súdy v zásade preskúmajú všetky rozhodnutia alebo opatrenia orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb, alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté, okrem tých, ktoré zákon výslovne z prieskumu vylučuje (§ 7 SSP). Nie je pritom rozhodujúce, ako je napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie formálne označené, ani to, či pri jeho vydaní procesne postupoval správny orgán podľa zákona č. 71/1967 Z. z. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov alebo podľa iného právneho predpisu. Pri posudzovaní prípustnosti súdneho preskúmania rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy je správny súd povinný posúdiť, či sa žalobou napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie nedotýka základných práv alebo slobôd účastníka konania, ktoré mu zaručuje Ústava Slovenskej republiky alebo príslušná medzinárodná zmluva o ľudských právach a základných slobodách. V takých prípadoch totiž vylúčenie súdneho preskúmania rozhodnutia správneho orgánu nemožno uplatniť. O takýto prípad v prejednávanej veci podľa krajského súdu nejde, nakoľko právo na prostriedky z fondov Európskej únie nemožno podradiť pod žiadne zo základných práv a slobôd garantovaných druhou hlavou Ústavy Slovenskej republiky, resp. Dohovorom o ľudských právach a základných slobodách.

5. Podľa názoru krajského súdu administratívnu kontrolu postupu zadávania zákazky na poskytnutie služby po uzavretí zmluvy na predmet zákazky nemožno považovať za rozhodovací proces vo verejnej správe a výsledné materiály z vykonanej kontroly za rozhodnutia vydané v takomto konaní, keďže kontrolou sa len zisťuje súlad postupu kontrolovaného s ustanoveniami zákona o verejnom obstarávaní.

6. Krajský súd v súlade s právnym názorom vysloveným v rozsudkoch Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžf/26/2012 z 29. novembra 2012 a sp. zn. 4Sžf/56/2015 z 8. júna 2016 dospel k názoru, že Správa a Žiadosť ako také nepodliehajú súdnemu prieskumu v správnom súdnictve, pretože nepredstavujú zásah do práv a právom chránených záujmov kontrolovaného subjektu.

7. Podľa krajského súdu je nutné Správu a Žiadosť považovať za postup podľa § 27a ods. 4 zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva (ďalej aj „zákon č.

528/2008 Z. z." alebo „zákon o pomoci a podpore"), teda za výzvu na dobrovoľné vrátenie časti poskytnutého príspevku. Ide o opatrenia orgánu verejnej správy, ktoré samé o sebe nemajú za následok založenie, zmenu, zrušenie alebo deklaráciu práv, právom chránených záujmov alebo povinností žalobcu a ani sa ich priamo nedotýkajú. Toto štádium riešenia finančných nezrovnalostí slúži na prípadné mimosúdne vyrovnanie a vytvára žalobcovi ako prijímateľovi príspevku priestor na vyjednávanie, prípadne na dohodu o splátkach. Správa a Žiadosť sú podľa krajského súdu vo svojej podstate len opatreniami predbežnej povahy, ktoré nemôžu mať za následok ujmu na subjektívnych právach žalobcu, pretože právne postavenie žalobcu sa v ich dôsledku nemení. Slúžia ako podklad a zároveň podmienka pre ďalší postup riadiaceho orgánu, ktorý v prípade nevyhovenia výzve na dobrovoľné vrátenie príspevku začne voči žalobcovi správne konanie a uloží mu povinnosť vrátiť 1,5 násobok sumy uvedenej vo výzve. Správa a Žiadosť teda nie sú konečnými autoritatívnymi rozhodnutiami správneho orgánu o právach a povinnostiach žalobcu v súvislosti so zisteným porušením pravidiel a postupov verejného obstarávania a vysporiadaním finančných vzťahov. Ich súdne preskúmanie na základe podanej správnej žaloby je preto neprípustné.

8. Krajský súd považoval za nesporné, že v Správe absentuje právne vynútiteľný výrok o povinnosti vrátiť finančné prostriedky. Skutočnosť, že došlo k vyčísleniu nezrovnalosti a jej popisu sama o sebe ešte podľa krajského súdu nezakladá povinnosť žalobcu vrátiť finančné prostriedky. Správou ani Žiadosťou nebol žalobca zaviazaný k vráteniu finančných prostriedkov. Ide len o písomnosť s informatívnym charakterom. Z obsahu administratívneho spisu je okrem iného podľa krajského súdu nesporné, že ku dňu podania žaloby nedošlo k vydaniu právoplatného rozhodnutia, resp. správneho rozhodnutia o vrátení finančných prostriedkov.

9. Taktiež krajský súd poukázal na § 14 ods. 18 zákona č. 528/2008 Z. z., v zmysle ktorého sú rozhodnutia vydané správnymi orgánmi v správnom konaní podľa druhej časti zákona č. 528/2008 Z. z. vylúčené zo súdneho prieskumu [§ 7 písm. h) SSP].

10. S ohľadom na uvedený záver sa krajský súd nezaoberal námietkami žalobcu o nezákonnosti kontrolných zistení uvedených v Správe, pretože tieto je možné preskúmať až v prípadných neskorších štádiách procesu vyvodzovania dôsledkov zo zistených porušení zákona v postupe verejného obstarávateľa, ak boli, resp. budú na základe Správy vydané rozhodnutia s priamym dopadom na právne postavenie žalobcu.

II.

Kasačná sťažnosť

11. Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu podal žalobca v postavení sťažovateľa v zákonom stanovenej lehote kasačnú sťažnosť prostredníctvom svojho právneho zástupcu a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP, lebo rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

12. Sťažovateľ mal za to, že napadnuté rozhodnutia je možné považovať za rozhodnutia preskúmateľné v správnom súdnictve. Podľa sťažovateľa nemôže obstať tvrdenie krajského súdu, že správnu žalobou napadnuté rozhodnutia nepodliehajú prieskumu v správnom súdnictve a že nespôsobujú ujmu na jeho subjektívnych právach. Sťažovateľ tvrdil, že bol nezákonným postupom žalovaného ukrátený na svojich právach, a to aj z dôvodu, že Žiadosť mu ukladá, aby poskytnuté finančné prostriedky vrátil.

13. Podľa sťažovateľa žalobou napadnuté rozhodnutia zasahujú do jeho práv a povinností tým, že konštatujú určité porušenie (podľa názoru sťažovateľa nepodložené) ustanovení zákona o verejnom obstarávaní v už skončenom a úspešne zrealizovanom projekte sťažovateľa. V tejto súvislosti poukázal na § 6 SSP, podľa ktorého správne orgány v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb

zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Nakoľko v tomto konaní žalobou napadnuté rozhodnutie nepatrí podľa sťažovateľa k rozhodnutiam, resp. sporom uvedeným v § 7 ods. a) až h) SSP, je správny súd povinný sa ním zaoberať a preskúmať ho.

14. Názor, že žalobou napadnuté rozhodnutia vydali správne orgány oprel sťažovateľ o § 1 ods. 2 správneho poriadku, ktorý definuje správny orgán ako štátny orgán, orgán územnej samosprávy, orgán záujmovej samosprávy, fyzickú osobu alebo právnickú osobu, ktorej zveril zákon rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu Českej a Slovenskej federatívnej republiky (prvého senátu) sp. zn. I. ÚS 191/92 z 9. júna 1992, podľa ktorého verejnou mocou je taká moc, ktorá autoritatívne rozhoduje o právach a povinnostiach subjektov, či už priamo alebo sprostredkované. Subjekt, o ktorého právach alebo povinnostiach rozhoduje orgán verejnej moci, nie je v rovnoprávnom postavení s tým orgánom a obsah rozhodnutia tohto orgánu nezávisí od vôle subjektu. Z rozhodnutí žalovaného, ako aj z jeho postupu podľa sťažovateľa vyplýva, že ide o autoritatívny zásah resp. rozhodnutie, ktoré sťažovateľ nemôže ovplyvniť, pričom o rovnocennom postavení so správnym orgánom sa podľa sťažovateľa nedá ani hovoriť. Mal za to, že napadnuté rozhodnutia autoritatívne konštatujú porušenie povinností z jeho strany.

15. Sťažovateľ ďalej uviedol, že právo na súdnu a inú právnu ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky umožňuje každému, aby sa domáhal zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Rovnako tak čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky umožňuje každému, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, aby sa obrátil na súd, kvôli preskúmaniu zákonosti takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanovuje inak. Článok 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uvádza vo vete za bodkočiarkou, že súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení a iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Vzhľadom na všeobecné zakotvenie práva na súdnu a inú právnu ochranu v Ústave Slovenskej republiky, je toto právo bližšie špecifikované v ostatných právnych predpisoch Slovenskej republiky. Podľa správneho poriadku je správnym konaním konanie, v ktorom oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických alebo právnických osôb.

16. Sťažovateľ dal do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/2308/2012 zo 4. júla 2014, podľa ktorého sa rozhodnutiami správnych orgánov rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Okrem iného sa sťažovateľ odvolal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžf/31/2011 z 25. augusta 2011, na základe ktorého mal za to, že v prejednávanom prípade sa jedná o list s charakterom rozhodnutia, ktorý je vydaný príslušným orgánom verejnej správy ako právno-aplikačný akt správneho orgánu.

17. Sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných

veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06).

18. Podľa sťažovateľa riadiaci orgán proces verejného obstarávania odsúhlasil. Preto nie je na mieste, aby bol sankcionovaný za to, že údajne porušil zákon o verejnom obstarávaní, keď len postupoval tak, ako to schválil riadiaci orgán. Podľa sťažovateľa je zrejmé, že jednotlivé orgány štátnej správy nekonajú súladne, keď jeden štátny orgán proces verejného obstarávania odsúhlasí a druhý štátny orgán sťažovateľa sankcionuje za to, ako v procese verejného obstarávania postupoval. Takýto postup štátnych orgánov vytvára u sťažovateľa stav právnej neistoty, je podľa sťažovateľa v rozpore s princípom právneho štátu a výsledkom svojvôle štátnych orgánov.

19. V závere sťažovateľ poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžf/26/2012 a sp. zn. 5Sžf/31/2011, na základe ktorých mal za to, že Správa a Žiadosť podliehajú prieskumu v správnom súdnictve.

III.

Vyjadrenie žalovaného 1)

20. Žalovaný 1) vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že napadnuté uznesenie krajského súdu považuje za vecne správne a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietol podľa § 461 SSP. Mal za to, že preskúmanie žalobou napadnutých rozhodnutí súdom nie je prípustné, a to podľa § 7 písm. e) SSP, ktorý ustanovuje, že správne súdy nepreskúmajú rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy predbežnej, procesnej alebo poriadkovej povahy, ak nemohli mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania.

21. Žalovaný 1) poukázal na to, že žalovaní si prostredníctvom zaslania Správy a Žiadosti v súlade s § 26 ods. 3 zákona č. 528/2008 Z. z. splnili oznamovaciu povinnosť a oznámili sťažovateľovi informáciu o existencii podozrenia vzniku nezrovnalosti. Bez ďalších nasledujúcich úkonov potrebných na doriešenie nezrovnalosti nemôžu napadnuté rozhodnutia nijakým zo sťažovateľom uvedených spôsobov reálne zasiahnuť do práv a oprávnených záujmov sťažovateľa a ani mu spôsobiť ujmu na jeho subjektívnych právach, právne postavenie sťažovateľa sa v ich dôsledku nemení a napadnuté rozhodnutia slúžia len ako podklad pre ďalšie konanie žalovaných.

22. Keďže opätovnou administratívnou kontrolou boli zistené porušenia pravidiel a postupov verejného obstarávania, žalovaný 1) ako riadiaci orgán bude riešiť vysporiadanie nezrovnalosti prostredníctvom zákona č. 528/2008 Z. z., ktorý je osobitným právnym predpisom upravujúcim riešenie porušení pravidiel a postupov verejného obstarávania pri poskytovaní finančných prostriedkov z fondov Európskeho spoločenstva, a to konkrétne prostredníctvom správneho konania, ktorého výsledkom je správne rozhodnutie podľa § 27a ods. 3 resp. 5 zákona č. 528/2008 Z. z. Žalovaný 1) poukázal na to, že v štádiu zaslania Správy nie je žiadaná časť finančných prostriedkov vymáhateľná a vynútiteľná bez ďalších následných úkonov žalovaných, ktoré v čase podania žaloby vykonané neboli. Žalovanému vznikne nárok na vrátenie vyčíslenej časti finančných prostriedkov až na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia vydaného v správnom konaní podľa § 27a ods. 3 resp. ods. 5 zákona č. 528/2008 Z. z.

23. Žalovaný 1) ďalej poukázal na to, že v oznamovacom štádiu riešenia nezrovnalosti prostredníctvom zaslania Správy a Žiadosti ide iba o podozrenie na vznik nezrovnalosti a jej predbežné vyčíslenie, ktoré vychádza z prvotných, podkladových informácií, ktoré majú žalovaní k dispozícii z výsledkov dovtedy vykonaných úkonov. Potvrdenie alebo vyvrátenie týchto skutočností závisí od výsledku správneho konania, pričom v čase podania žaloby nie je možné s určitosťou povedať, či žalovaný 1) ako riadiaci orgán toto správne konanie začne a ak ho začne, akým spôsobom sa ukončí. Preto Správa a Žiadosť sú

podkladom pre nasledujúce správne konanie, v ktorom bude mať sťažovateľ postavenie účastníka konania so všetkými s tým spojenými právami. Výsledkom správneho konania bude rozhodnutie vydané podľa § 47 správneho poriadku, v ktorom správny orgán v odôvodnení uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Zároveň podľa žalovaného 1) nie je vylúčené, že v ďalších fázach vysporiadania nezrovnalosti nasledujúcich po fáze oznámenia prostredníctvom napadnutých rozhodnutí sa situácia vyvinie tak, že riadiaci orgán po posúdení všetkých skutočností správne konanie nezačne, prípadne začaté konanie bude zastavené v zmysle § 30 ods. 1 správneho poriadku. Sťažovateľ podľa žalovaného 1) v tomto štádiu riešenia nezrovnalosti nečelí právnej povinnosti vrátiť časť finančných prostriedkov, k porušeniam pravidiel a postupov verejného obstarávania bude mať možnosť obsahovo sa vyjadriť ako účastník správneho konania. Podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti v čase vypracovania a odoslania Správy je podľa žalovaného 1) predčasné, pretože ku dňu podania žaloby neexistuje právoplatné správne rozhodnutie o povinnosti vrátiť finančné prostriedky podľa § 27a ods. 3 resp. 5 zákona č. 528/2008 Z. z. Až na základe takéhoto právoplatného a vykonateľného rozhodnutia budú porušenia pravidiel a postupov verejného obstarávania oficiálne potvrdené po ich preskúmaní v správnom konaní a sťažovateľ bude povinný vrátiť vyčíslené finančné prostriedky v lehote uloženej v tomto rozhodnutí. Až toto rozhodnutie je podľa žalovaného 1) spôsobilé zasiahnuť do subjektívnych práv sťažovateľa, a teda bude aj preskúmateľné v rámci správneho súdnictva.

24. Žalovaný 1) mal za to, že ak by súd pristúpil k zrušeniu napadnutých rozhodnutí, žalovaní na základe informácií, ktoré majú k dispozícii, môžu a musia konať len tak, že opäť vystavia rovnakú Správu a Žiadosť, aby sťažovateľa informovali o nezrovnalosti v súlade s § 26 ods. 3 zákona č. 528/2008 Z. z., proti ktorým by sťažovateľ opäť mohol podať žalobu o preskúmanie zákonnosti. Takýmto spôsobom sa žalovaným znemožní v danej veci ďalej konať a vzniknutú nezrovnalosť riešiť v zmysle zákona č. 528/2008 Z. z. Akoukoľvek inou úpravou uvedených dokumentov by žalovaní nepostupovali v súlade so zákonom č. 528/2008 Z. z., pričom bez vydania dokumentov v zákonom uvedenej forme by nedodrжали zákonný postup predchádzajúci vydaniu rozhodnutia o povinnosti vrátiť finančné prostriedky podľa § 27a ods. 3 resp. 5 zákona č. 528/2008 Z. z., čo by bol následne relevantný dôvod na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia. V tejto súvislosti žalovaný 1) poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, ktorý zastavil konanie vedené pod sp. zn. 5S/145/2015 o preskúmanie Správy a Žiadosti a odôvodnil to tým, že Správou ani Žiadosťou nebol žalobca s konečnou platnosťou zaviazaný k vráteniu finančných prostriedkov. Správnym súdom bude preskúmateľné až prípadne konečné rozhodnutie poskytovateľa. Správny súd nesmie extenzívne poňatou preskúmovacou činnosťou zasahovať do právomoci moci výkonnej.

25. Všetky následky, na ktoré sťažovateľ poukazuje a ktorými sa podľa neho zasahuje do jeho subjektívnych práv (vznik povinnosti zaplatiť sankciu 1,5 násobok sumy uvedenej vo výzve) podľa žalovaného 1) zatiaľ nenastali, keď správne konanie, ktorého výsledkom je správne rozhodnutie podľa § 27a ods. 3, resp. 5 zákona č. 528/2008 Z. z. nebolo začaté. Tento následok bude možné preskúmať až potom, ako nastane, teda keď riadiaci orgán vydá rozhodnutie podľa § 27a ods. 3, resp. 5 zákona č. 528/2008 Z. z. Až v tomto štádiu dôjde podľa žalovaného 1) k autoritatívnemu zásahu do právnej sféry sťažovateľa, teda k uloženiu povinnosti, ktorú sťažovateľ doposiaľ nemá. Dopad na práva a právom chránené záujmy sťažovateľa v skutočnostiach, na ktoré poukazuje, má až právoplatné a vykonateľné rozhodnutie riadiaceho orgánu vydané v správnom konaní podľa § 27a ods. 3, resp. 5 zákona č. 528/2008 Z. z., ktoré je preskúmateľné odvolacím orgánom a je preskúmateľné aj v rámci správneho súdnictva, a teda sťažovateľ má prostriedky, ktorými sa môže brániť voči kontrolným zisteniam, na podklade ktorých žalovaní vystavili napadnuté dokumenty. V správnom konaní bude mať sťažovateľ postavenie účastníka konania a jeho vyjadrenia a námietky voči tvrdeniam o porušení pravidiel a postupov verejného obstarávania bude musieť riadiaci orgán ako správny orgán vziať do úvahy a v rozhodnutí sa s nimi vysporiadať. V súvislosti s uvedeným dal žalovaný 1) do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžf/87/2015 zo 14. februára 2017.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené, ako aj na doterajšiu rozhodovaciu prax vo veciach o preskúmanie zákonnosti Správy a Žiadosti (uznesenia Krajského súdu v Bratislave o odmietnutí žaloby sp. zn. 1S 184/2015, 1S 185/2015, 5S 95/2016, 1S 78/2016, 2S 167/2016 atď.) mal žalovaný 1) za to, že v prípade sťažovateľa ide o umelé predlžovanie procesu vysporiadania nezrovnalosti, pričom jeho konaním je žalovaným v konečnom dôsledku znemožnené v tomto procese pokračovať.

IV.

Vyjadrenie žalovaného 2)

27. Žalovaný 2) vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že uznesenie krajského súdu považuje za vecne správne a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietol podľa § 461 SSP.

28. Žalovaný 2) nesúhlasil s tvrdením sťažovateľa, že bol ukrátený na svojich právach z dôvodu nezákonného postupu žalovaných, ako aj z dôvodu, že Žiadosť ukladá sťažovateľovi, aby vrátil finančné prostriedky. Žalovaný 2) poukázal na to, že Správa neobsahuje explicitné a autoritatívne stanovenie povinnosti vrátiť finančné prostriedky a ak sťažovateľ neuhradí sumu uvedenú v tejto Žiadosti, nezakladá to jej vynútiteľnosť. Ak bude v Správe identifikované porušenie zákona o verejnom obstarávaní, potom bude celá vec postúpená na správne konanie pred Osobitnú komisiu Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky pre správne konanie v oblasti pomoci a podpory poskytovanej z Európskeho spoločenstva. V prípade začatia správneho konania bude sťažovateľ riadne upovedomený o jeho začatí a bude vyzvaný na vyjadrenie pred vydaním rozhodnutia podľa § 27a ods. 3, 5, 7 zákona č. 528/2008 Z. z.

29. Správa a Žiadosť nie sú podľa žalovaného 2) konečným rozhodnutím o povinnosti vrátiť poskytnutý príspevok alebo jeho časť, takýmto rozhodnutím je až rozhodnutie podľa § 27a ods. 3, 5, 7 zákona č. 528/2008 Z. z., proti ktorému bude možné uplatniť riadny opravný prostriedok. Správa a Žiadosť iba deklarujú zistený stav v rámci kontroly verejného obstarávania s odporúčaním ďalšieho postupu, a preto nespĺňajú požiadavku materiálnej vykonateľnosti vyžadovanej pre výrok rozhodnutia. Na tomto základe žalovaný 2) podotkol, že sťažovateľ bude môcť všetky opravné prostriedky, ktoré umožňuje podať správny poriadok, riadne využiť po vydaní rozhodnutia podľa § 27a ods. 3, 5, 7 zákona č. 528/2008 Z. z. V prípade, ak by sťažovateľ dobrovoľne nevrátil finančné prostriedky na základe výzvy podľa § 27a ods. 1, resp. ods. 4 zákona č. 528/2008 Z. z., nasledovala by rozhodovacia činnosť v oblasti verejnej správy podľa § 27a ods. 3, resp. ods. 5 zákona č. 528/2008 Z. z.

30. Žalovaný 2) upozornil na skutočnosť, že v rámci priebehu správneho konania môže taktiež dôjsť k tomu, že sa nepotvrdia zistenia uvedené v Správe a Žiadosti, resp. bude vyvedený iný dôsledok. Z uvedeného vyplýva, že napadnutá Správa a Žiadosť majú len predbežný charakter a nemôžu zasahovať do práv a právom chránených záujmov sťažovateľa, nakoľko tento zásah spôsobí až správne rozhodnutie. Samotná Správa a Žiadosť nezakladajú nárok žalovaného 2) voči sťažovateľovi na vrátenie časti poskytnutých finančných prostriedkov, nakoľko ide o výzvu na dobrovoľné vrátenie časti príspevku, ktorá nemá za následok založenie, zmenu alebo deklaráciu práv, právom chránených záujmov alebo povinností sťažovateľa. Správa a v nej určená korekcia je len spôsob ako sa možno mimosúdne v danej veci dohodnúť. Samotné konanie je vedené až po uplynutí 50-dňovej lehoty na dobrovoľné plnenie, a to pred príslušným správnym orgánom alebo súdom.

31. Vystavením a predložením Správy a Žiadosti žalovaný 2) postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi Slovenskej republiky a Zmluvou o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, ktorým si uplatňoval zodpovednosť za porušenie zmluvných povinností sťažovateľa. Žalovaný 2) zdôraznil, že na to, aby vzniknutá nezrovnalosť mohla byť vymáhaná, nevyhnutne musí byť prijímateľovi zaslaná výzva na vrátenie poskytnutého príspevku alebo jeho časti. V prípade, ak by takáto výzva nebola zaslaná, nebolo by možné vymáhať predmetnú nezrovnalosť v rámci správneho alebo

súdneho konania. Žalovaný 2) mal za to, že napadnutím Správy a Žiadosti sa sťažovateľ snaží umelo predĺžovať procesné lehoty, v ktorých je povinný uhradiť predmetnú nezrovnalosť a oddiaľuje riadne začatie správneho konania, v ktorom by bolo náležité prejednané konanie sťažovateľa, ktorým porušil podmienky poskytnutia nenávratného finančného príspevku stanovené zmluvou o jeho poskytnutí.

32. Žalovaný 2) ďalej uviedol, že už z názvu a obsahových náležitostí vymedzených v § 26 ods. 10 zákona č. 528/2008 Z. z. je preukázateľné, že v prípade Správy ide o dokument ktorý má informačný charakter, nie je právne vynútiteľný, a je v ňom nezrovnalosť iba zdokumentovaná.

33. Žalovaný 2) v danej súvislosti dodal, že nie je oprávnený rozhodovať v správnom konaní podľa § 27a zákona č. 528/2008 Z. z., čo preukazuje aj splnomocnenie žalovaného 2) ako sprostredkovateľského orgánu pod riadiacim orgánom na plnenie úloh Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky ako riadiaceho orgánu pre Operačný program Výskum a vývoj v znení jeho dodatkov (ďalej len „splnomocnenie“). Podľa článku 3 ods. 12 splnomocnenia žalovaný 2) plní všetky úlohy v zmysle zákona č. 528/2008 Z. z., pokiaľ si riadiaci orgán nevymedzil niektoré úlohy len do svojej pôsobnosti (v tomto splnomocnení alebo v inom právnom úkone riadiaceho orgánu v písomnej forme). Nakoľko žalovaný 1) ako riadiaci orgán vydal Príkaz ministra č. 81/2015, ktorým sa zriaďuje Osobitná komisia Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky pre správne konanie v oblasti pomoci a podpory poskytovanej z Európskeho spoločenstva a vydáva Rokovací poriadok Osobitnej komisie Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, týmto jednoznačne vymedzil rozhodovanie v správnom konaní podľa § 27a ods. 3 a 5 zákona č. 528/2008 Z. z. len do svojej kompetencie. Žalovaný 2) na základe uvedeného teda nie je oprávnený rozhodovať o uložení povinnosti sťažovateľovi na vrátenie finančných prostriedkov.

34. Námietky sťažovateľa vo vzťahu k zásahu do princípu legitímneho očakávania k ochrane pred náhlou zmenou pravidiel nepovažoval žalovaný 2) za oprávnené. Sťažovateľ si podľa jeho názoru musel byť vedomý a uzavretím Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku prejavil vôľu správať sa a dodržiavať pravidlá uvedené v tejto zmluve, medzi ktoré patrí aj povinnosť strpieť kontrolu/audit a v prípade, že poruší ustanovenia právnych predpisov SR alebo ES, a toto porušenie bude znamenať nezrovnalosť, vráti nenávratný finančný príspevok alebo jeho časť. Zároveň svojím podpisom zobral na vedomie, že na kontrolu a vládny audit, ukládanie a vymáhanie sankcií za porušenie finančnej disciplíny sa vzťahuje režim upravený v právnych predpisoch SR a ES, rovnako sa zaviazal dodržiavať systém finančného riadenia štrukturálnych fondov a Kohézneho fondu na programové obdobie 2007 - 2013.

35. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Sžf/31/2011 z 25. októbra 2011, na ktoré sťažovateľ poukázal, vychádza podľa žalovaného 2) z odlišného skutkového a právneho stavu, a preto ho nie je možné v prejednávacom prípade aplikovať.

36. Odvolajúc sa na princíp právnej istoty žalovaný 2) poukázal na § 14 ods. 18 zákona č. 528/2008 Z. z., podľa ktorého rozhodnutia vydané v konaní podľa druhej časti tohto zákona nie sú preskúmateľné súdom, na čo poukázal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesení sp. zn. 4Sžf/56/2015 z 8. júna 2016.

37. Na potvrdenie svojich tvrdení žalovaný 2) poukázal aj na rozhodnutie sp. zn. 1Sžf/87/2015 zo 14. februára 2017. Ďalej sa odvolal na obdobné konania, vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 2S/41/2016, 1S/182/2015, 1S/181/2015, 5S/168/2016, 5S/156/2015, 5S/146/2015, 5S/186/2015, 1S/184/2015, 5S/140/015, 5S/187/2015, 5S/91/2016, 5S/95/2016, 5S/169/2016, 1S/120/2016, 5S/126/2016, 5S/92/2016, 1S/78/2016, 6S/119/2016, 6S/100/2016, 6S/112/2016.

V.

Právna úprava a právne názory kasačného súdu

38. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „kasačný súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v kasačnej sťažnosti sťažovateľa (453 ods. 1 a ods. 2 SSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť.

39. Najvyšší súd z predloženého spisového materiálu krajského súdu zistil, že sťažovateľ sa žalobou zo 17. júna 2015 domáhal preskúmania zákonnosti Správy o zistenej nezrovnalosti a Žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov.

40. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

41. Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

42. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súde v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

43. Podľa § 7 SSP správne súde nepreskúmajú

a) právoplatné rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy, ak účastník konania pred ich právoplatnosťou nevyčerpal všetky riadne opravné prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis; povinnosť vyčerpať všetky riadne opravné prostriedky sa nevzťahuje na prokurátora a zainteresovanú verejnosť, ak táto nebola na podanie riadneho opravného prostriedku oprávnená,

b) správne akty orgánov verejnej správy, ktoré nemajú povahu rozhodnutia o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby, najmä rozhodnutia a opatrenia organizačnej povahy a rozhodnutia a opatrenia upravujúce vnútorné pomery orgánu, ktorý ich vydal, ak tento zákon neustanovuje inak,

c) všeobecne záväzné právne predpisy, ak tento zákon neustanovuje inak,

d) súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, v ktorých je daná právomoc súdu v civilnom procese,

e) rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy predbežnej, procesnej alebo poriadkovej povahy, ak nemohli mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania,

f) rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy, ktorých vydanie závisí výlučne od posúdenia zdravotného stavu osôb alebo technického stavu vecí, ak neznamenajú právnu prekážku výkonu povolania, zamestnania, podnikateľskej alebo inej hospodárskej činnosti; to neplatí na rozhodnutia a opatrenia v sociálnych veciach,

g) rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy o nepriznaní alebo odňatí odbornej spôsobilosti fyzickej osobe a právnickej osobe, ak neznamenajú právnu prekážku výkonu povolania alebo zamestnania,

h) rozhodnutia, opatrenia, rozkazy, nariadenia, príkazy a pokyny, personálne rozkazy a disciplinárne rozkazy orgánov verejnej správy, ktorých preskúmanie vylučuje osobitný predpis.

44. Podľa § 14 ods. 18 zákona o pomoci a podpore rozhodnutia vydané v konaní podľa tejto časti zákona nie sú preskúmateľné správnym súdom.

45. Predmetom kasačného konania bolo preskúmanie uznesenia krajského súdu, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo. V rámci kasačného konania, kasačný súd skúmal aj povahu napadnutej Správy a

Žiadosti. Kľúčovým bolo najmä právne posúdenie možnosti súdneho prieskumu Správy a Žiadosti, ktoré krajský súd zhodne so žalovanými považovali za nepreskúmateľné v správnom súdnictve. Túto právnu otázku presvedčivo vyriešil krajský súd, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s dôvodmi jeho rozhodnutia v tejto časti plne stotožňuje.

46. Rozsah preskúmvacej činnosti súdu v správnom súdnictve je vymedzený tak, že preskúmvaniu podliehajú zásadne všetky rozhodnutia orgánov štátnej správy, ktorými sa rozhodlo o právach a povinnostiach fyzických alebo právnických osôb. Predmetom preskúmania musí byť právoplatné rozhodnutie ako výsledok určitého postupu správneho orgánu.

47. Ďalšou podmienkou je, že fyzická osoba alebo právnická osoba musí tvrdiť (procesne), že bola ukrátená na svojich právach. Súdna prax trvá na tom, že k ukráteniu musí dôjsť na subjektívnych právach žalobcu. Pojem „svojich právach“ treba vysvetľovať reštriktívne. Musí ísť o práva, a nie o záujmy alebo oprávnené záujmy. Toto subjektívne právo sa opiera alebo vychádza zo všeobecne záväzného právneho predpisu.

48. Vylúčenie postupu správnych orgánov, ktorým neboli priamo dotknuté práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zo súdneho prieskumu súvisí s tým, že bez priamej spojitosti by došlo k neprimeranému rozšíreniu možnosti napádať postupy správnych orgánov v správnom súdnictve.

49. Správne súdnictvo je založené na princípe generálnej klauzuly, s výnimkou tých, ktoré zákon výslovne z prieskumu vylučuje. Rozsah právomocí pri preskúvaní správnych rozhodnutí je teda obmedzený negatívnou enumeráciou rozhodnutí, ktoré správne súdy nepreskúmvajú. Rozhodnutia, ktoré správne súdy nepreskúmvajú, sú vymedzené v ustanovení § 7 SSP. Predmetné ustanovenie v písmene a) až h) obsahuje taxatívny výpočet konkrétnych druhov rozhodnutí, ktoré sú vylúčené zo súdneho prieskumu.

50. Kasačný súd konštatuje, že v prejednávanej veci sa jedná o konanie podľa druhej časti zákona o pomoci a podpore, keďže predmetom preskúmvanej veci je eventuálne vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov za nedostatky v rámci verejného obstarávania „Výmena okien, dverí a zasklenených stien vrátane všetkých súvisiacich stavebných prác v objektoch UMB BB“.

51. Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva v prvom rade do pozornosti citované ustanovenie § 14 ods. 18 zákona o pomoci a podpore, z ktorého jednoznačne vyplýva, že rozhodnutia vydané v konaní podľa druhej časti tohto zákona nie sú preskúmateľné súdom. Predmetné ustanovenie ešte podporne odkazuje na ustanovenie § 7 písm. h) SSP.

52. Najvyšší súd sa stotožňuje s právnym názorom krajského súdu, že Správa a Žiadosť ako také nepodliehajú súdному prieskumu v správnom súdnictve, pretože sami o sebe nepredstavujú zásah do práv a právom chránených záujmov kontrovaného subjektu. V tomto smere kasačný súd poukazuje na opakované vyjadrenia žalovaného 1) a žalovaného 2) o predčasnom podaní žaloby v čase vypracovania a odoslania Správy a Žiadosti, pretože ku dňu podania žaloby neexistuje právoplatné správne rozhodnutie o vrátení finančných prostriedkov podľa § 27a ods. 5 zákona o pomoci a podpore. Povinnosť sťažovateľa vrátiť finančné prostriedky vznikne až na základe takého právoplatného rozhodnutia, ktoré už bude spôsobilé zasiahnuť do subjektívnych práv sťažovateľa, a až vtedy bude preskúmateľné v rámci správneho súdnictva.

53. Vychádzajúc z predmetných citovaných ustanovení má kasačný súd za to, že predmetnú Správu a Žiadosť je možné považovať za podkladové rozhodnutie, ktoré má predbežnú povahu vzhľadom na postup upravený v § 27a zákona o pomoci a podpore.

54. Kasačný súd zdôrazňuje, že v prípade, ak na základe podanej žiadosti žalobca nevráti poskytnuté finančné prostriedky, následne žalovaný 1) v zmysle zákona začne správne konanie, výsledkom ktorého

bude rozhodnutie o uložení povinnosti vrátiť finančné prostriedky, ktoré bude po vyčerpaní opravného prostriedku v zmysle zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) podliehať súdnemu prieskumu správnym súdom, a ktoré bude aj materiálne vykonateľné. Rovnako vo vzťahu k prípadnej povinnosti vrátiť jeden a pol násobok sumy uvedenej vo výzve, ktorú môže uložiť iba žalovaný 1) vydaním rozhodnutia a až toto rozhodnutie môže byť následne preskúmané, či nezasiahlo do práv sťažovateľa. Uvedený záver je podporený aj novšou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. sp. zn. 1Sžf/87/2015 zo 14. februára 2017, sp. zn. 1Sžf/95/2015 zo 14. februára 2017, sp. zn. 4Sžf/56/2015 z 8. júna 2016).

55. Na základe všetkých vyššie citovaných zákonných ustanovení a právnych argumentov dospel kasačný súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie nespadá do právomoci súdov, a teda nie je preskúmateľné súdom.

56. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a neopomenul žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, v dôsledku čoho krajský súd správne právne posúdil predmetnú vec a neporušil práva sťažovateľa na spravodlivý proces.

57. Ďalšie námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil Najvyšší súd Slovenskej republiky ako bezpredmetné a nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

58. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 167 ods. 1 SSP), a zároveň ich nepriznal ani žalovaným, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 168 SSP).

59. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.